

İnsan Manzaraları

– GülşenKAZGIN · 14 Mayıs 2013

Daha sabahın en karanlık saatlerindeyiz. Aydınlığa en yakın olan , ama karanlığın kopkoyu saatlerinde. Yollar bomboş. Sokak aralarında bazı evlerin ışıkları yanıyor. Kim bilir hangi nedenle.Servisten inip otobüse biniyoruz. Yerler laminant ve tekli koltuklar sıra sıra. Konforda sınır yok ,kuruluyoruz koltuğumuza.'Sizi tanıyorum bir yerden. Bu çantayı nerede görsem tanırım. Sapı kırılmıştı hani ,taşımak için onca uğraşmıştım.'Arkamda oturan kız, 'olabilir ' demekle yetinse de muavin ısrarla daha önceki yolculuğunu anımsatmaya çalışıyor. Bu arada bu genç çocuk yüzüne yayılmış tebessümüyle bana dönüp 'nasılız bugün?' demeyi de ihmal etmiyor. Bir gün önceki yağmuru anlatıyor sonra şovmen edasıyla. 'Herhalde yukarıdaki muslukları açık unuttu dedim. O nasıl yağmurdu. Kıyamet kopacaksa ,kesin böyle kopar. Bizim otobüsün sileceklerini görseydiniz ...' Tüm otobüsle hısımlık akrabalığı vardı bu muavinin sanki. Garip bir şekilde herkesi tebessüm ettiriyordu çoğu insanın aylamadığı bu saatlerde. 'Bir şey isterseniz sizin için buradayım ,hemen çağırın gelirim 'diyor.Şimdi herkes kıvrılıp koltuklarında uyku tamamlama pozisyonunu alıyor. Dalmışım. Bir ara gözümü açtığımda muavin eğilip kısık bir sesle.' Size polar getirecektim ama uyandırmak istemedim' diyor. Teşekkür edip üşümediğimi söylüyorum. İçimden ,şahsına münhasır insan tipleriyle karşılaşmanın ne keyifli olduğunu düşünerek tekrar dalıyorum. O bu arada hala arka koltuktaki yolcularla konuşuyor. Gideceğim adrese doğru ilerliyorum. Bir köpek takılıyor . Peşinde başka bir köpek ısrarla havlıyor tahrik etmek istercesine. Yanımda yürüyen köpeğin orali olduğu yok. 'Belaya bulaşmak istemiyorum ,git işine' der gibi bakıyor diğerine. Bir ara iki koca köpeğin arasında kalıyorum. Bana sığındığını fark ediyorum o zaman köpeğin. Uzaklaşıyoruz birlikte. Göz göze geliyoruz yol ayrımında. Bu bakışlar ancak bir bilgede olur diyorum içimden. O yoluna , ben yoluma. Tüm işlerimi bitirip denizi koklamak için az bir vakit ayırıyorum. Kargaları , martıları ,denizi ,insanları seyrediyorum. Bir falcı ısrarla falıma bakmak istiyor. 'Merak ettiğim bir şey yok ki' diyorum kibarca. Yinede yanıma oturup birkaç cümle etmeden gitmiyor. 'Para istemiyorum , söylemeliyim' diyor. Kurulu bir sahnenin oyuncularıyla cebelleşiyorum. Bu bir senaryo mu ?Bir adam , kucığında bembeyaz bir keçi . Kordonda ilerliyor. Dönüp bir kez daha bakıyorum. Ve benim gibi başkaları da. Kimseyle göz teması yok adamın. Küçük bir çocuk kucaklar gibi almış kucağına pırl pırl yıkandığı belli olan keçisini geziyor deniz kenarında. 'Tam facelik 'diyor hemen ardında bir adam. Onu bilmem de bugün gördüğüm herkes seçilmiş sanki cımbızla. Yolculuklar neler anlatır insana? Bir yerden başka bir yere mi gider insan yoksa bu sahneler zihnin birer oyunu mudur acaba?Dönüş yolunda daha az konforlu bir yolculuğa hazırlanıyoruz. Yan koltukta bir erkek. Sanırım bir yanlışlık olmalı nasılsa muavin gelir düzeltir diyoruz. Yanlış otobüse bindiğini onca zaman sonra fark ediyor.İsrarla kahve istiyorum , muavin çay ya da başka içecekler uzatıyor her seferinde. Bir türlü yandaki geçici yolcuya sıra gelmiyor ikram için. 'Olur olur 'diyor. 'Hayatım yanlış zaten ,yanlış otobüsdeysen ben ,bu da olur' . Duruyoruz bir başka şehirde . Yolcu değişimi yapıyor . Yol zaruri olmamalı belkide kimi zaman . Gerektiğinde değiştirmek ,birinden inip birine binmek böylesi kolay olabilir mi acaba ?Türkçe ,Kürtçe ve İngilizce telefon konuşmaları birbirine karışıyor bir süre sonra. Gülümsüyorum. Al işte , gül gibi anlaşıyor

herkesler. Yaratıcı çeşitliliği seviyor , her şey rengarenk etrafta. Tek tip insan yaratmak kimin projesi sizce? Yan koltuklardan birinde adam kulaklığından gelen müziğe kaptırılmış kendini tempo tutuyor önündeki servis masasında. Mırıldanıyor bir taraftan da. Arada bir çalan telefonuna ,müzik dinliyorum şimdi ' diyor. Kapatıyor hızla. Hayretler içinde adamın müzik keyfini izliyorum.

Şimdi yanımda bir başkası oturuyor. Genç bir kız. Televizyonu kulaklığı takmadan dinliyor. Elinde bir kitap:'Yeni görgü kuralları'. Ve kulak misafiri olmamak elde değil bunca telefon konuşmalarına. Radara takılır gibi bir cümle takılıyor arka koltuktan gelen yaşlı amcanın sesiyle. 'eee ,işte böyle bu işler. Dedesi erik çalmış,torununun dişi kamaşmış' Karma felsefemizde katıldı bu yolculuğa,hadi hayırlısı.

Kesin bu bir senaryo. Bu insanların hepsi birer oyuncu ve bir amaca hizmet ediyorlar. Zihnimde topluyorum hepsini. İsa'nın son yemeği gibi bir sofraya kuruyorum. Muavinler, keçili adam , bilge köpek,falcı kadın,kargalar, martılar ,yanlış otobüse binen hayata kahretmiş yolcu ,müziğe kendini kaptırılmış tempo tutan adam , geçmişten gelen dede ,dişi kamaşan torun ... Deklanşöre basar mısınız. İnsan manzaraları bu fotoğrafın adı.